

Hồi thứ mười lăm

Ân Cứu Lân Lộn

Hồng Y La Sát thấy đáng diệu và giọng nói trả lời của Lưu Tử Ủy rõ ràng không coi mình ra gì, thì nàng liền xé ngược cặp mày, cất lên một hồi cười khanh khách :

- Hôm nay vợ chồng nhà người đã mời được kẻ nào giúp đỡ mà dám trở mặt ương ngạnh như thế? Đã vậy, bốn cô nương cũng không tiếc gì mà không dùng thanh Thiên Lam Độc Kiếm giúp vợ chồng nhà người được sớm trở thành một cặp uyên ương đồng mệnh...!

Cổ Phiêu Hương vừa cất tiếng oanh thổ thễ vừa mỉm cười tươi như hoa, rồi đưa tay rờ chuôi thanh Thiên Lam Độc Kiếm.

Lưu Tử Ủy là người giàu kinh nghiệm giang hồ đã hiểu rõ thói quen của thầy trò Đông Hải Kiều Bà. Và biết khi Hồng Y La Sát tỏ vẻ tươi cười ấy là lúc nàng ta sắp sửa ra tay...

Cho nên, khi ông ta thấy Hồng Y La Sát chúm chím cười và đưa ta lên rờ chuôi kiếm thì ông ta lập tức khẽ vung cây phượng vài vòng, tỏa ra một vàng bụi màu hồng rồi ngang nhiên đáp :

- Cổ Phiêu Hương, cô nương không nên cậy có chút võ công do Đông Hải Kiều Bà truyền thụ mà đã quá khinh miệt mọi người như vậy ! Cô nương nên biết, vợ chồng Lưu mỗ cũng không phải là hạng hèn kém gì cho lắm. Thuật dùng mê hương Nhân Huân Thất Bảo của Lưu mỗ đã lâu chưa dùng tới, nhưng lúc nào cũng mang sẵn bên mình. Cả đến thuật Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của chuyết kinh, vốn không bao giờ muốn dùng đến vì công dụng quá lam độc, nay cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu cô nương nhất định cậy tài, thì chưa chắc đã được như ý nguyện đâu !

Hồng Y La Sát vừa lắng tai nghe Lưu Tử Ủy nói, vừa quét cặp mắt tinh quang ghê rợn và bửu môi tỏ vẻ khinh bỉ.

Đến khi Lưu Tử Ủy dứt tiếng, nàng ta cũng không buồn đáp lại nửa lời, chỉ nghe tiếng “leng keng” ngân vang, bàn tay nàng ta đã lay động thanh Thiên Lam Độc Kiếm đang mang trên vai.

Kiểu cách và tư thế rút kiếm của Cổ Phiêu Hương tỏ vẻ rất khinh người, vì nàng không rút nhanh ra một cái, mà chỉ từ từ nhích ra từng chút một.

Màu lam thắm của thanh Thiên Lam Độc Kiếm mỗi lúc mỗi chói lọi, tương xứng với nụ cười trên môi, Hồng Y La Sát mỗi lúc thêm quyến rũ. Vừa lúc thanh Thiên Lam Độc Kiếm còn độ ba bốn tấc thì ra khỏi bao, và cũng vừa lúc Lưu Tử Ủy không nhin được tức giận

đang định ra tay tấn công trước thì Nhân Thu Thủy bỗng đứng dậy mỉm cười nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt Hồng Y La Sát ôm quyền lên tiếng :

- Cổ cô nương với danh hiệu Hồng Y La Sát đã lừng lẫy giang hồ, có thể tạm ngừng tay nghe một vài lời khuyên can của kẻ vô danh được chăng?

Lúc mới tới, Cổ Phiêu Hương đã đặc biệt chú ý đến Nhân Thu Thủy, nay quả nhiên thấy chàng ta ra mặt liền ngừng tay rút kiếm và lạnh lùng đáp :

- Xưa nay phái Đông Hải hành sự không bao giờ chịu để người ngoài can thiệp, nhất là cô nương thì lạc càng ghét nghe những câu nói gọi là “khuyên can” ! Người ta thường có câu : “Thị phi chỉ bởi kẻ lắm lời, phiền não đều do người tự chuốc”. Vậy bốn cô nương cũng khuyên các hạ chớ nên nhúng ta vào chuyện rắc rối này làm gì !

Nhân Thu Thủy mỉm cười nói :

- Cổ cô nương nói rất đúng ! Nhưng Thu Thủy này với chút tài hèn sức mọn, hành hiệp giang hồ, mỗi khi gặp chuyện bất bình, đều ăm ức không chịu nổi ! Cổ cô nương đã không thích nghe tại hạ nói vài câu, thì dù tại hạ có bị thiệt thân dưới lưỡi Thiên Lam Độc Kiếm cũng xin lĩnh giáo vài môn tuyệt học của phái Đông Hải mới được !

Dứt lời, Nhân Thu Thủy bèn đưa tay rút cây sáo trúc.

Cổ Phiêu Hương tuy có thâm phục về anh phong hào khí của đối phương, nhưng vì tính nết xưa nay rất kiêu ngạo, nên khi Nhân Thu Thủy vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “keng” ngân rền như chuông kêu và một vầng kiếm quang tỏa chói mắt. Thanh Thiên Lam Độc Kiếm đã được nàng rút ra khỏi bao, nhưng vừa mới nhìn thấy cây sáo trúc trên tay Nhân Thu Thủy, thì bỗng nhiên nàng lại lộ vẻ tươi cười, tra kiếm vào vỏ, ngắm nhìn Thu Thủy một chập rồi tươi cười nói :

- Các hạ có phải là Tử Dịch Thanh Loa, một nhân vật mới nổi danh giang hồ trong số Ngũ Âm Năng Thủ : Tiêu, Tranh, Đồng Cổ, Tử Dịch, Tỳ Bà đó chăng?

Nhân Thu Thủy gật đầu cười đáp :

- Tử Dịch Thanh Loa chính là tiểu hiệu của tại hạ, nhưng so với danh hiệu Hồng Y La Sát của cô nương thì còn thua kém xa lắm !

Cổ Phiêu Hương lại ngắm nhìn Nhân Thu Thủy một chập nữa, rồi mới mỉm cười nói :

- Không cần so sánh tiếng tăm hơn kém gì cả ! Các hạ đã là Tử Dịch Thanh Loa, thì thế nào bốn cô nương cũng phải nể mặt, và chuyện lời thôi với vợ chồng Lưu Tử Úy hôm nay cũng xem như bãi bỏ !

Nhân Thu Thủy thực không ngờ bốn tiếng “Tử Dịch Thanh Loa” của mình lại có hiệu lực lớn như vậy, nên nàng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ thực không ngờ cô nương lại...

Cổ Phiêu Hương vội ngắt lời :

- Xưa nay, Cổ Phiêu Hương đã làm việc gì ít khi nương tay, nhưng lần này bốn cô nương tạm nương tay đối với vợ chồng Lưu Tử Ủy là vì sư muội của ta và cũng là nghĩa đệ của người bạn thân của ta là Phó Thiên Lâm !

Nhân Thu Thủy nghe Cổ Phiêu Hương nói nàng là người yêu của Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa, sư muội của cô ta, thì bất giác buồn cười thầm. Nhưng đến khi nghe nàng ta lại tự xưng là bạn thân của Phó Thiên Lâm thì nàng cũng không tránh khỏi ý nghĩ ghen tuông trào dâng ghen ngào.

Tuy nhiên, nàng lại thầm nhủ :

“Phó Thiên Lâm đã từng thuật rõ chàng ta rất đáng hoàng đứng đắn. Đây chẳng qua chỉ là sư tương tư nông nổi của Hồng Y La Sát đối với Lâm ca mà thôi, việc gì ta lại phải có ý nghĩ ghen tuông hẹp hòi như thế cho một trí !”

Nghĩ đoạn, Nhân Thu Thủy thấy trong lòng bình thản và mỉm cười hỏi :

- Hôm nay, đã được Cổ cô nương nể lời tại hạ mà nương tay, vậy có thể cô nương xóa bỏ chuyện...

Cổ Phiêu Hương liếc nhìn sang phía vợ chồng Lưu Tử Ủy, rồi lắc đầu mỉm cười ngắt lời Thu Thủy :

- Xưa nay, Cổ Phiêu Hương không bao giờ nói sai, chỉ cần vợ chồng hần còn sống được đến lúc trái Ngọc Hương Lan chín mùi, và đặt chân được lên Thúy Vi Đảo là thầy trò ta sẽ kính tặng, quyết không nuốt lời ! Nhưng trong vòng ba tháng nữa, ta lại tìm đến, xem lúc bấy giờ vợ chồng hần sẽ làm cách nào trốn thoát lưới Thiên Lam Độc Kiếm của ta?

Ngạo Dương Tiên Tử Phàn Tương từ nãy giờ vẫn ngồi im một chỗ không thốt nửa lời, nay nghe nói, thì biết Hồng Y La Sát quyết không chịu buông tha, do đó bà ta muốn thừa cơ ra tay sát hại đối phương để khỏi lo về sau. Nên khi Cổ Phiêu Hương vừa dứt lời, bà ta khẽ phất tay áo một cái, xẹt ra bảy vệt sáng lạnh như sao băng, đồng thời miệng trầm giọng quát :

- Cổ Phiêu Hương, mi cũng đừng nên cuồng vọng nữa ! Phàn Tương ta muốn thử xem môn hạ Đông Hải Kiều Bà đã luyện thành được thể xác kim cương bất hoại ra sao cho biết?

Kèm theo tiếng quát của Phàn Tương, bảy vệt sáng đã tự động nổ lách tách trên không và hóa thành bảy vụn sa mù tỏa ra mỗi lúc mỗi rộng.

Hồng Y La Sát khẽ phát cánh tay áo đỏ và lật ngược bàn tay đẩy nhẹ ra một luồng Phách Không Miên Chưởng đánh tan bảy vầng sa mù, rồi lạnh lùng nói :

- Vợ chồng nhà ngươi nếu chỉ ý vào một vài thứ ám khí và mê hương nhỏ mọn đó, thì không đáng cho bốn cô nương đây phải tay một cái ! Thôi, Giả đệ hãy theo tỷ tỷ ra đằng này, tỷ tỷ có chuyện muốn hỏi một chút.

Đoạn nàng lại quay sang vợ chồng Lưu Tử Ủy nói tiếp :

- Còn vợ chồng nhà ngươi, có thể cứ tìm người giúp đỡ, và ba tháng sau, ta sẽ đơn thân kiếm tới Hoa Sơn tìm vợ chồng nhà ngươi !

Lúc đó, nét mặt Ngao Dương Tiên Tử lộ vẻ đắc ý miệng tủm tỉm cười và không buồn để ý đến Hồng Y La Sát, bà ta chỉ đưa tay vẫy Nhân Thu Thủy lại gần, lấy một viên thuốc màu đen nhét vào miệng nàng và khẽ nói :

- Cảm mến thịnh tình Nhân lão đệ, Phàn Tương không có gì báo đáp, chỉ có một viên linh đơn bồi dưỡng nguyên khí, tặng lão đệ để tỏ chút tình tri ngộ của vợ chồng ta mà thôi !

Vì thịnh ý của đối phương, buộc lòng Nhân Thu Thủy phải nuốt viên thuốc màu đen. Khi viên thuốc vừa trôi khỏi cổ họng, liền thấy một luồng hơi ấm áp lạ thường chạy khắp thân thể. Nhưng nàng cũng không mấy lưu tâm mà chỉ gơ tay từ biệt vợ chồng Lưu Tử Ủy rồi cất bước theo Hồng Y La Sát.

Hồng Y La Sát dẫn Nhân Thu Thủy rời đỉnh Thiên Phong, vượt hai ngọn núi, tới bên cạnh một con suối lớn, ngồi trên tảng đá xanh, rồi mỉm cười hỏi Thu Thủy :

- Nhân đệ, lần trước nghĩa huynh của Nhân đệ là Phó Thiên Lân rời Đảo Thụy Vi mà không một lời từ biệt, làm tỷ tỷ vừa thương nhớ vừa bức tức vô cùng, cho nên tỷ tỷ mới rời Đông Hải vào lục địa, một là tìm vợ chồng Lưu Tử Ủy bảo họ bỏ ý định đòi lấy trái Ngọc Hương Lan, và hai là tìm cho được Phó Thiên Lân để hỏi xem chàng có thêm để ý đến con ma nữ Đông Hải mà người đời coi là độc ác vô song này chăng?

Nghe Cổ Phiêu Hương đem chuyện Phó Thiên Lân nói trước mặt mình, thì Nhân Thu Thủy vừa tức, vừa buồn cười, mặt lộ vẻ sượng sùng không biết trả lời thế nào cho phải.

Còn Cổ Phiêu Hương thì chẳng có vẻ gì là e thẹn, vẫn chậm rãi kể lễ :

- Nhân đệ cũng đừng chê cười tỷ tỷ, vì mối chung tình của tỷ tỷ đối với Phó Thiên Lân, chẳng khác gì lòng ái luyến chân thật của sư muội Ngọc Nữ Tỳ Bà Đông Lục Hoa đối với nhân đệ ! Tỷ tỷ tuy mang tiếng là người độc ác, nhưng vẫn giữ được tấm thân nhi nữ trong sạch, còn về nhan sắc cũng không đến nỗi xấu xí thua kém ! Nếu Phó Thiên Lân ngại

tỷ tỷ xuất thân tà phái, thì chỉ cần chàng thực lòng cảm hóa tỷ tỷ bằng mối tình trong sạch chân thật, tỷ tỷ cũng có thể cố gắng giác ngộ trở về đường ngay nẻo chánh chứ sao!

Càng nghe, Nhân Thu Thủy càng đau khổ, không biết nói gì, chỉ biết gượng cười cay đắng, nhìn kẻ tình địch.

Cổ Phiêu Hương lại lộ vẻ cương quyết nói:

- Mà loại con gái như Cổ Phiêu Hương này, xưa nay quyết không để đàn ông dễ dàng lung lạc, nhưng một khi đã đeo đuổi chàng trai nào thì dù gian nan hiểm trở đến đâu cũng phải chiếm đoạt cho bằng được mới thôi! Cho nên, chẳng những tỷ tỷ hy vọng Phó Thiên Lân không bạc bẽo đối với tỷ tỷ, còn hy vọng nhân đệ cũng nên tỏ chút thương yêu đối với sư muội Lục Đông Hoa nữa! Vì nhan sắc và tính nết của nàng ta xứng đáng không thua sút ai. Khi ở ngoài Đảo Thúy Vi, nàng thường khóc lóc than thở với tỷ tỷ rằng không biết tại sao Nhân đệ lại lạnh lùng cự tuyệt không thèm để ý đến nàng như vậy? Mỗi khi nàng nhắc đến bốn tiếng "Tử Dịch Thanh Loa" là lệ chảy ròng ròng, làm tỷ tỷ cũng phải cảm động xót thương vô cùng.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy cũng cảm thấy câu chuyện xảy ra rất phiền lòng, nàng đang định đánh liều thành thực kể rõ cho Hồng Y La Sát nghe chính mình cũng là thân con gái như nàng ta và đã để ý theo đuổi Phó Thiên Lân từ lâu, nhưng Hồng Y La Sát vẫn tiếp tục kể:

- Tỷ tỷ xem Nhân đệ như có điều gì ẩn bí khó nói thì phải? Nếu vậy, tỷ tỷ cũng không dám phiền Nhân đệ nhọc lòng giúp đỡ làm chi, mà chỉ cần Nhân đệ cho biết hiện tại Phó Thiên Lân ở đâu? Tỷ tỷ sẽ tự đi tìm chàng cũng được...

Hồng Y La Sát nói đến đây, bỗng nhiên có mấy giọt nước từ ngọn thác đang chảy nhảy bắn vào sau cổ làm nàng rùng ớn lạnh toàn thân.

Xưa nay, Cổ Phiêu Hương vẫn tự phụ có nội công tinh thuần, dù bị ngâm mình trong băng tuyết cũng có thể chịu đựng được một thời gian khá lâu, thế mà hôm nay bỗng nhiên chỉ có vài giọt nước lạnh đã làm nàng phải rùng mình run rẩy từ trong bụng run ra, nên nàng tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Nhân Thu Thủy cũng nhận thấy sắc mặt biến đổi của Hồng Y La Sát, vội ngạc nhiên hỏi:

- Cổ cô nương, sao bỗng nhiên nét mặt cô nương biết đổi như vậy, hay là...

Nhân Thu Thủy mới nói tới đây, Hồng Y La Sát đã phát run lên cầm cập, da mặt và tay chân tái mét.

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy càng kinh ngạc vô cùng, và sức nhớ lúc sắp rời Thiên Phong đỉnh, Ngao Dương Tiên Tử có nhét vôi vào miệng và giục nàng nuốt một viên thuốc màu đen, đến nay toàn thể tứ chí vẫn còn thấy ảm áp lạ thường.

Nàng chợt đoán ra Hồng Y La Sát đã trúng phải chất hương mê lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu mà Lục Dục Ôn Thần đã nhắc đi nhắc lại rằng môn ám khí đó quá độc này nên ông ta chưa dám dùng bao giờ. Chắc là chất độc đã được Ngao Dương Tiên Tử phóng ra lúc bà ta phát tay áo tung bảy vệt sáng trắng tự động nổ trên không và tỏa ra bảy đám sa mù.

Loại chất độc đó đã mệnh danh là Vô Tướng thì những đám sa mù mà Hồng Y La Sát đã dùng Phách Không Miên Chưởng đánh ta, chỉ là hình thức che mắt, còn oai lực thực tế có thể là những bụi độc vô hình vô sắc lẫn trong không khí và xâm nhập tạng phủ người ta lúc nào không hay.

Bởi vậy, khi Nhân Thu Thủy đứng đối diện với Hồng Y La Sát, cũng đã trúng độc, nên Ngao Dương Tiên Tử mới bắt ép nàng uống một viên thuốc như vậy. Đến giờ oai lực của Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu mới phát tác và quả thực ác độc ghê người. Với công lực nội gia thượng hạng như Hồng Y La Sát mà cũng không chịu nổi thì đủ rõ lợi hại biết chừng nào?

Sau khi đã hiểu rõ nguyên do, Nhân Thu Thủy nhận thấy Hồng Y La Sát tuy là đệ tử đắc ý của Đông Hải Kiều Bà và lại là tình địch của mình, nhưng đã mang danh người hiệp nghĩa thì nàng phải có bốn phận phải tìm cách giác ngộ, lôi kéo những người thuộc tà phái như nàng ta trở về đường ngay nẻo chánh mới phải. Còn việc hai người cùng đeo đuổi một người tình là Phó Thiên Lâm, thì nên công khai cạnh tranh, chứ không thể vì lý do này mà ngồi nhìn kẻ lâm nguy không cứu.

Nghĩ vậy, nên khi thấy Hồng Y La Sát lâm vào thảm trạng nguy hiểm, mặt mày nhợt nhạt thì Nhân Thu Thủy lập tức lấy trong bọc ra đóa Tam Sắc Hương Hoa do vợ chồng Lưu Tử Ủy vừa tặng, bẻ cánh hoa màu hồng có công dụng khử trừ bách độc, và cánh hoa màu trắng có công dụng ích khí điều nguyên, rồi bước tới cạnh Hồng Y La Sát.

Sức ước đoán của Nhân Thu Thủy rất đúng, nhưng lúc đó Hồng Y La Sát đã bị chất độc kỳ hãn của Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu làm cho tinh thần hôn mê, không tìm ra nguyên do bị hại, nên nàng ta đã hoảng hốt coi Nhân Thu Thủy đang cầm đóa Tam Sắc Hương Hoa đến cứu như một kẻ thù, và với bản năng tự vệ, nàng ta liền giơ tay ngang ngực đẩy ra một chưởng.

Chưởng được tung ra một cách bất ngờ ngoài ý liệu của Nhân Thu Thủy, mà chống trả thì không được, nên bất đắc dĩ Thu Thủy phải vận công lực lên đầu bả vai nghiêng mình chịu một chưởng.

May mà lúc đó, Hồng Y La Sát đã bị chất hàn độc phát tác, công lực giảm sút rất nhiều cho nên chưởng phong đã yếu ớt. Nhân Thu Thủy tuy có bị đánh trúng ngay bả vai một chưởng, nhưng chỉ dội lui hai bước, mà không bị tổn thương gì.

Sau khi chịu đựng một chưởng, Nhân Thu Thủy biết thần trí Cổ Phiêu Hương không còn thanh tỉnh nữa, nàng bèn ngừng tụ chân khí lớn tiếng nói:

- Cổ cô nương, chớ nên hiểu lầm, cô nương đã bị nhiễm trúng chất hàn độc vô cùng lợi hại của môn ám khí độc đao Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của vợ chồng Lưu Tử Uy, rồi hiện chất độc sắp xâm nhập vào tâm can, nên tại hạ phải dùng loại linh dược Tam Đắc Hương Hoa để cứu cô nương đây!

Dứt lời, nàng lại bước đến gần Cổ Phiêu Hương tay vẫn cầm đóa hoa linh dược.

Nhưng lúc đó, toàn thân Cổ Phiêu Hương run lên bần bật, thần trí hôn mê đâu còn nghe rõ Nhân Thu Thủy nói gì. Nàng ta chỉ giương cặp mắt lơ đãng nhìn đối phương coi như kẻ địch nếu thấy lại gần là ra tay chống cự.

Nhân Thu Thủy cũng nhận thấy cặp mắt Cổ Phiêu Hương lộ hung quang thì thầm nghĩ hiện đối phương đã hôn mê thần trí không chịu để cho mình giải cứu, chỉ còn một cách là điểm huyết mê rồi sẽ cho nàng ta uống thuốc giải độc vậy.

Chủ ý đã định, Nhân Thu Thủy liền lách mình tiến đến sát người Cổ Phiêu Hương, giơ hai ngón giữa và ngón trỏ tay hữu lẹ làng điểm vào huyệt bên tả nàng ta.

Phàm người luyện võ công càng giỏi thì phản ứng tự vệ càng mau lẹ, cho nên khi Nhân Thu Thủy vừa lách mình tiến đến sát mình, thì Cổ Phiêu Hương cũng đã tự động đưa tay rút thanh Thiên Lam Độc Kiếm ra khỏi bao.

Vì Nhân Thu Thủy vừa chịu một chưởng thấy không hề hấn gì, thì biết công lực của Cổ Phiêu Hương đã giảm sút nhiều nên nàng cũng hơi có ý coi thường mà tiến đến sát người đối phương và cũng không ngờ đối phương lại rút kiếm. Cho nên khi hai ngón tay nàng vừa điểm trúng huyệt mê của Cổ Phiêu Hương thì Thiên Lam Độc Kiếm cũng đã xuyên qua lần vải quần sắp đụng làn da bắp vế bên tả.

Trước ngực của Nhân Thu Thủy có mang tấm Nhuyễn Giáp chế bằng da con Dực Thủ Địa Long không sợ thanh Thiên Lam Độc Kiếm, nhưng thịt non nơi bắp vế làm sao có thể chống cự nổi tầm sắc bén của thanh thần kiếm đã được liệt danh đệ nhị trong số ngũ đại danh kiếm võ lâm?

Nên khi thấy mũi kiếm đâm lủng làn vải, sắp đụng da thịt, Nhân Thu Thủy vội nghiêng rặng vận Thiết Chỉ Thần Công vào ba ngón tay vỗ mạnh vào sống thanh Thiên Lam Độc Kiếm một cái nhanh như điện chớp.

Thủ pháp này chuyên dùng để cứu cấp. Tuy Nhân Thu Thủy đã nhờ nhanh tay lẹ mắt đẩy lui được thanh Độc Kiếm, bấp vế không bị thương, nhưng vì môn Thiết Chỉ Thần Công có tài giỏi đến đâu cũng không chống nổi tầm sắc bén của thanh Độc Kiếm, nên đầu ngón tay trở của nàng vẫn bị sốt qua lưỡi kiếm rớm chút máu tươi.

Nhân Thu Thủy vốn đã nghe danh độc hại của thanh Thiên Lam Độc Kiếm, nên khi thấy ngón trở bị sốt chảy máu thì tự biết nguy hiểm vô cùng.

Thế mới hay, càng đứng trước gặp cảnh nguy hiểm quan hệ đến sự sống chết càng thấy rõ được bản tính và phẩm cách của con người. Trường hợp Nhân Thu Thủy cũng vậy, nàng có sẵn trong tay linh dược có công dụng khử trừ bách độc, mà cũng không nghĩ đến việc tự uống để cứu mạng, chỉ gượng nín thở buông rơi đoá hoa linh dược đang cầm, vòng tay điểm liên tiếp mấy nơi mạch môn, cườm tay và đầu vai để chặn đứng những mạch máu chạy thẳng vào tim, rồi mới nhặt hai cánh hoa nhét vội vào miệng Cổ Phiêu Hương, lúc đó đã nằm mê man dưới đất.

Mấy động tác đó, tuy chỉ làm xong trong nháy mắt, nhưng vì chất độc của Thiên Lam Độc Kiếm quá mạnh nên Thu Thủy cũng đồng thời cảm thấy bàng hoàng, mất hết trí giác và ngã gục xuống đất.

Đóa Tam Đắc Hương Hoa là loại linh dược hiếm có. Vợ chồng Lưu Tử Úy tìm kiếm khắp danh sơn thiên hạ mới chỉ hái được có hai đoá. Cho nên, sau khi Nhân Thu Thủy bị hôn mê trong giây lát, thì Cổ Phiêu Hương cũng được sức thuốc của đoá hoa linh dược dẫn khắp thân thể, giải hết chất hàn độc mà từ từ tỉnh dậy.

Cổ Phiêu Hương nguyên là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, nên khi vừa tỉnh dậy nàng chỉ thoáng nhớ lại mọi việc xảy ra trong lúc thần trí hôn mê, là biết ngay mạng sống của mình đã được Nhân Thu Thủy cứu vớt.

Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Thiên Lam Độc Kiếm tỏa kiếm quang sáng loáng nằm dưới mặt đất và sự nhớ lại hành động rút kiếm của mình trong lúc hôn mê thì bất giác kinh hãi vội chồm phất dậy.

Quả nhiên, sau khi vừa nhồm dậy, Cổ Phiêu Hương đã thấy Nhân Thu Thủy đang nằm bất tỉnh dưới đất, đầu ngón tay tả vẫn rỉ rỉ chảy ra một dòng máu sắc đen thẫm, rõ ràng là vết thương do Thiên Lam Độc Kiếm gây ra.

Lúc này, Cổ Phiêu Hương vẫn không hay biết sự nguy hiểm vừa xảy đến với hai người chỉ trong giây lát trước đây, mà cho rằng Nhân Thu Thủy đã chết lâu rồi, nene bất giác hai hàng châu lệ nhỏ xuống ròng ròng, và cảm thấy hổ thẹn vô cùng, vì đã gây ra cái chết cho người cứu mình.

Nhưng đến khi nàng bước đến cạnh xác Nhân Thu Thủy, đưa tay sờ ngực vẫn thấy còn hơi thở thì bất giác mừng hải vô cùng. Mừng là người nằm đây chỉ ngất đi chứ chưa chết. Hải là khi đụng tay vào ngực và phát giác vị thiếu niên anh tuấn mang danh hiệu Tử Dịch Thanh Loa vẫn được sư muội Tỳ Bà Ngọc Nữ ngày đêm tương tư si luyến này cũng chỉ là một cô gái như mình dưới lớp giả trai mà thôi.

Hồng Y La Sát là người rất thông minh nên sau khi phát hiện Nhân Thu Thủy cũng chỉ là một vị cân quắc đội lớp giả trai, thì nàng lập tức đoán ra mối liên hệ giữa Thu Thủy với Phó Thiên Lâm và tự nhiên nảy sinh một ý niệm ghen ghét trào dâng.

Nhưng ý niệm này vừa hiện ra, thì sẽ được chặn đứng bởi chút lương tri thường vẫn tìm phục trong mỗi con người. Vì Cổ Phiêu Hương đã nghĩ ra rằng tới bây giờ nàng mới biết đối phương là gái, chứ Nhân Thu Thủy thì đã biết rõ mối chung tình của nàng đeo đuổi Phó Thiên Lâm từ lâu rồi. Thế mà, người ta vẫn cam chịu chết xả thân tương cứu, hành động đó đủ chứng tỏ tấm lòng nhân hậu ít có, và bắt buộc mình không thể có một chút ý nghĩ xấu xa nào hơn xứng đáng với tấm lòng hy sinh cao quý kia.

Nghĩ đoạn, Cổ Phiêu Hương vội lấy hai viên Bích Vân Đan chuyên giải chất độc Thiên Lam Độc Kiếm nhét vào miệng Nhân Thu Thủy, rồi để ý quan sát kỹ càng mới hay lý do Thu Thủy bị trúng độc mà không nguy hiểm đến tính mạng là vì nàng đã thông minh, biết tự tìm cách chặn đứng được các mạch máu chạy thẳng vào tim, trước khi bị ngất đi.

Cổ Phiêu Hương biết khí huyết người ta không nên để bế tắc quá lâu, nên sau khi cho Nhân Thu Thủy uống hai viên Bích Vân Đan, nàng liền điểm luôn huyệt ngủ và giải khai các huyệt đạo khác. Khi giải đến huyệt mạch môn bên tay tả, thì thấy vết kiếm thương chỗ đầu ngón tay trở của Thu Thủy đã tím đen, lại bị độc huyết từ trong cơ thể chảy ra, làm cho cả đốt xương đó cũng hân như bị thối nát.

Cổ Phiêu Hương rất hiểu rõ oai lực của chất độc thanh Thiên Lam Độc Kiếm, nên nàng hơi cau mày liễu mà tỏ vẻ thâm tiếc cho ngón tay trở của Thu Thủy phải bị chặt bỏ.

Kế đó, nàng vội vàng lấy trong bọc ra một con dao chủ thủ sắc bén và một gói thuốc cầm máu, rồi nhìn Thu Thủy nằm hôn mê dưới đất, mặt lộ vẻ buồn rầu, lẩm bầm cầu chúc:

- Nhân tiểu muội, Cổ Phiêu Hương tuy buộc lòng phải chặt ngón tay tiểu muội, nhưng ta thề sẽ giúp đỡ tiểu muội giữ được sắc đẹp trăm tuổi không già để đền đáp tấm lòng tiểu muội đối với ta. Lời thề của ta hứa có trời đất quỷ thần chứng giám, và tiện dịp ta cũng đưa tiểu muội về Thúy Vi Đảo ít bữa để ba chị em chúng mình có dịp tâm sự với nhau !

Lời cầu chúc của Cổ Phiêu Hương vừa dứt, ánh chủy thủ chớp lên sáng lòe, ngón tay trở của Nhân Thu Thủy đã bị chặt đứt, độc huyết từ vết thương chảy ra như suối. Một lát sau, tia máu chảy ra mới dần dần có màu đỏ.

Thủ pháp của Cổ Phiêu Hương rất nhanh nhẹn, khi vừa thấy máu đỏ chảy ra, nàng liền điểm chận bấu bên cánh tay tả của Nhân Thu Thủy, rồi dùng thuốc cầm máu băng bó vết thương, đoạn cúi xuống cặp nách cô gái tình địch trở về Đông Hải.

Trong khi Nhân Thu Thủy vô cớ bị mắc tai nạn, cụt một ngón tay và hãm thân ngoài Đông Hải, thì Phó Thiên Lân cũng gần như chung một số phận như nàng mà gặp bao nhiêu điều bất hạnh ở trong đất liền.

Nguyên, khi Phó Thiên Lân cũng Đồng Đình Diệu Tẩu cùng Tuệ Giác Thần Ni về tới Lãnh Nguyệt Bình thì vừa gặp lúc Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương luyện Bồ Thiên Hoàn cho chàng đang tới độ khẩn yếu quan trọng, nên người ngồi hộ vệ luyện thuốc hôm đó là Cô Vân Đạo Trưởng vội đưa mắt nhìn Trường Bạch Tử Đồ khẽ cau mày nói :

- Việc này rất khó xử. Nếu không gọi Bạch huynh ra thì tính mạng Vân huynh rất nguy bởi nọc độc Kiếm Vĩ Kim Phong, còn nếu gọi Bạch huynh ra thì lỡ việc luyện thuốc, khiến tâm nguyện của Phó lão đệ trở nên ảo vọng...!

Cô Vân Đạo Trưởng nói chưa hết lời, thì Phó Thiên Lân đã nhường cặp lông mày kiếm, rồi chẳng nói chẳng rằng bước tới đẩy mạnh cánh cửa phòng luyện đan, làm cho vị thần y cái thế đang ngồi chăm chú trước lò luyện thuốc cũng phải giật mình ngơ ngác.

Bạch Nguyên Chương thấy Phó Thiên Lân tự nhiên đẩy cửa xông vào đan thất thì lão tưởng chàng đã hái được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ mang về, nhưng đến khi nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của chàng, thì lão lập tức đoán biết có việc chẳng lành đã xảy ra.

Đến lúc nghe chàng kể sơ qua mọi việc, thì Bạch Nguyên Chương rất lo âu cho tính mạng người bạn già, nên lão vội vàng tung mình ra khỏi phòng luyện thuốc.

Sau khi bắt mạch, xem xét kỹ lưỡng vết thương của Vân Lão Ngư Nhân, Bạch Nguyên Chương lộ vẻ ngạc nhiên hỏi Phó Thiên Lân :

- Phó lão đệ, chẳng hay khi Vân huynh bị ong độc châm, lão đệ đã cho ông ta uống thứ thuốc gì thế?

Phó Thiên Lân đưa mắt nhìn Tuệ Giác Thần Ni rồi ngần ngừ đáp :

- Sau khi Vân lão tiền bối bị trúng độc ngất đi, người đã được Tuệ Giác Thần Ni đây cho uống viên linh đan Tây Vực Tuyết Liên, có phải thuốc đó không hợp chứng bệnh chăng?

Lúc ở trong phòng luyện thuốc chạy ra vì quá hấp tấp nên Bạch Nguyên Chương chưa kịp chào hỏi Tuệ Giác Thần Ni, nay nghe nói, lão mới hay đây là một vị không môn kỳ hiệp mà lão vẫn kính ngưỡng từ lâu, nên lão vội ôm quyền thi lễ và mỉm cười nói :

- Tây Vực Tuyết Liên quả là một loại linh dược rất màu nhiệm, nhờ viên linh đan ấy của Thần Ni đã cứu vãn được mạng sống của Vân huynh lão hữu chúng tôi đây, nay không cần đến Cửu Chuyển Phẫn Hồn Đan hoặc Lôi Hỏa Thần Châm nữa, mà chỉ uống vài tể Thanh Tâm Hóa Độc Tán là khỏi hẳn. Chỉ đáng tiếc cho Phó lão đệ, đang lúc Bồ Thiên Hoàn luyện tới độ khẩn yếu, thì lão phải bỏ ra, nên hiện giờ dù có hái được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đem về phối chế, công hiệu cũng đã giảm mất quá nửa.

Bạch Nguyên Chương vừa nói chuyện, vừa lấy ra một gói Thanh Tâm Hóa Độc Tán cho Vân Lão Ngư Nhân uống, rồi ôm xốc ông ta đặt lên giường cho nằm nghỉ ngơi.

Đợi khi Bạch Nguyên Chương ngừng tay, Phó Thiên Lân mới cất tiếng cười khàng khải :

- Chỉ cần Vân lão tiền bối không có gì nguy hiểm nữa là được, còn việc Bồ Thiên Hoàn bị giảm công hiệu, vẫn bối không chút quan tâm ! Vì công lực mạnh yếu đáng lý phải căn cứ vào sự tu luyện của bản thân, hà tất phải nhờ vào sức cổ cây cầm thú? Chỉ có điều, thịnh tình của Cát sư thúc và chư vị tiền bối đã khiến bản bối không cách gì từ chối được mà thôi ! Hiện nay, không cần đến Thùy Ty Thạch Nhĩ nữa, thì vẫn bối xin phép các vị đến Lư Sơn gọi sư muội Nhân Thu Thủy về để tránh cho nàng khỏi phí công tìm kiếm vô ích.

Nghe lời Phó Thiên Lân nói, Bạch Nguyên Chương, Vô Vân Đạo Trưởng, Hùng Đại Niên và cả Tuệ Giác Thần Ni cũng đều phải thầm khen chàng là người có bụng dạ hùng tráng rộng rãi, không hổ danh một bậc nam nhi lỗi lạc, trẻ tuổi hào hiệp.

Lúc đó, Vân Lão Ngư Nhân cũng vừa chợt tỉnh cửa mình. Bạch Nguyên Chương vội chạy tới ghé tai khẽ khuyên nhủ vài câu, rồi giơ tay điểm huyệt ngũ của ông ta, rồi mới quay ra nói với Phó Thiên Lân :

- Phó lão đệ đi gọi Nhân nữ hiệp về cũng được, lão hủ sẽ cố gắng hao phí tâm lực mười ngày nữa, để làm cho Bồ Thiên Hoàn không đến nỗi mất hết linh hiệu, mà ít ra cũng phải còn đủ sức tăng cường được ba thành chân khí nội lực cho lão đệ mới không hao phí công phu từ trước tới nay một cách vô ích.

Nghe nói, Phó Thiên Lân vội cúi mình xưng tạ, rồi quay sang Tuệ Giác Thần Ni thì lễ nói :

- Vãn bối xin có lời tạm biệt, Thần Ni có thể lưu lại đây chút thì giờ để bàn bạc cùng các vị tiền bối đây về việc đính ước luận kiếm tại Thanh Lương Đài trên núi Hoàng Đơn với bọn Vực Ngoại Tam Hung, và tên yêu nghiệt Đồng Cổ Thiên Tôn vùng Miêu Cương vào dịp tiết Trùng Dương sắp tới !

Tuệ Giác Thần Ni gật đầu mỉm cười, chưa kịp nói gì thì Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên vốn người có tính nóng nảy, mới nghe Phó Thiên Lân nói đến tên yêu nghiệt Đồng Cổ Thiên Tôn vùng Miêu Cương, lão đã tức giận hằm hằm, thét lên một tiếng như sấm, rồi vung thiết chưởng đập xuống chiếc ghế đá trước mặt tan vụn như cám.

Thấy vậy, Bạch Nguyên Chương khẽ cau mày, mỉm cười nói :

- Hùng huynh chớ nên nóng giận mà làm sập căn nhà tranh của đệ bây giờ. Tiểu đệ còn nhớ cách đây mười năm nhân dịp chữa bệnh cho một con linh điểu, tiểu đệ có làm quen được với một vị võ lâm kỳ nhân danh hiệu Bách Cầm Tiên Tử. Vị này đã lập thệ không bước chân vào giang hồ nữa, nhưng trước kỳ hạn luận kiếm tại Thanh Lương Đài, tiểu đệ cũng cần phải đến tìm vị kỳ nhân này, để mượn mấy con linh điểu, dùng trong việc trừ khử những giống ác thú do Đồng Cổ Thiên Tôn nuôi dưỡng,ặng trả thù cho Hùng huynh mới được.

Nghe Bạch Nguyên Chương nói, mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên thích thú, và yêu cầu ông ta thuật rõ câu chuyện đã xảy ra như thế nào? Cả Phó Thiên Lân cũng muốn đợi nghe hết câu chuyện lạ này rồi mới lên đường đi Lư Sơn tìm Nhân Thu Thủy.

Vietkiem.com